

Fiind băiet, vorba poetului, mi-am format o anumită imagine despre Baraba, tâlharul slobozit la cererea iudeilor, pentru ca în locul lui să fie crucificat Iisus, văzându-l ca pe un scelerat fără pereche, o bestie ce trebuia izgonită dintre oameni!

Mai târziu, dezgustul față de odiosul personaj noutestamentar s-a transformat sub presiunea exemplelor oferite de semenii, într-o certitudine deloc încurajatoare: Spiritul mult hulitului Baraba n-a murit, ci, de la o generație la alta, el a fost preluat de fratele fiului risipitor, inspirată expresie a lui Constantin Noica, prin care gânditorul nostru căuta să definească fariseismul pernicios al indivizilor preocupați doar de gândul de-a părea cât mai demni!

Fiecare epocă, fiecare zonă și colectivitate își are propriul Baraba, un Baraba multiplicat exponențial pe măsură ce omenirea urcă pe scara civilizației. De fapt, într-o lume ultracreștină și foarte puțin credincioasă, precum cea în care trăim, câți dintre semenii noștri cu stare se sinchisesc de crucea prea grea pe care cohorte nesfârșite de vitregiți o poartă pe umerii lor slăbănogi, într-un urcuș epuizant pe Golgota concurenței fără cruțare?

N.B. Ei da, ca de fiecare dată, în actuala campanie pentru foarte confortabilele fotolii parlamentare, puzderia competitorilor de toate gabaritele materialului și culorile interesului, încearcă cu disperare să semene speranțe în cugetele și intențiile de vot ale alegătorilor, promițând marea cu sarea, deși ei știu prea bine că toate aceste speranțe se nasc moarte, întrucât sunt rezultatul nerușinatei împerecheri dintre minciună și necinste...

Dacă privim lucrurile din acest unghi, atunci noutestamentarul Baraba ne apare ca un biet mieluşel în comparație cu ferocii săi discipoli, lepădați de istorie pe toate meridianele globului, iar de fatalitate pe meridianele și paralele mioritice.

De fapt, ce vină i se poate imputa lui Baraba că a fost preferat de iudei în dauna Mântuitorului? Era condamnat la moarte pentru faptele mârșave comise și, pesemne, omul chiar se împăcase cu soarta, deși iubea viața. Deodată, hodoronc-tronc, este anunțat că-i liber, iar el observă cu uimire că altcineva, un necunoscut slab, gârbovit, cu fața acoperită de lațele părului său lung,

poartă cu greutate crucea ce-i era lui menită.

Sigur că se miră. Ar vrea să știe cine-i condamnatul care i-a luat locul, dar străjile romane îl înjură și-l alungă. Iar afară, lumina puternică a soarelui îi rănește ochii și urletele mulțimii înfuriate îl asurzesc. De-abia într-un târziu se dumirește că lumea n-are nimic cu el, nici măcar nu-l bagă în seamă. Ea are ce are cu acel sărman strivit sub greutatea crucii. Pe el îl înjură și-l scuipă, lui îi cer moartea și, după cum constată Baraba, pe el l-ar sfârteca mulțimea în bucăți dacă gărzile romane nu i-ar curma avântul, lovind în dreapta și în stânga cu săbiile și sulitele.

Deci, ce vină are Baraba, mai ales că Mântuitorul își anunțase moartea și învierea?! Baraba și Iuda, nu au fost decât niște unelte oarecare, prin care s-au împlinit punct cu punct Scripturile și s-au adevărit spusele Învățătorului.

Scriitorul suedez Pär Lagerkvist, laureat al Premiului Nobel pentru Literatură pe anul 1951, prezintă în romanul său *Baraba* (*Barabbas* în original), roman apărut în anul 1950, enorma schimbare petrecută în ființa și viața lui Baraba după evenimentul major din ziua Paștelui iudaic.

Într-un cuceritor stil simplu, scriitorul prezintă drama lui Baraba datorită necunoașterii lui Iisus și a misiunii sale. Dorința lui de a se apropia de mesajul cristic, dar nedusă cu fermitate până la capăt, refuzul comunităților creștine de a-l primi după ce el își declină numele („Piei de-aici, blestematele! îi spuseră cu furie”), însingurarea și izolarea în brațele cărora se abandonează, toate acestea îi accentuează posomoreala pe măsură ce înaintează în vârstă, pentru ca la Roma să moară crucificat alături de creștinii nevinovați, dar acuzați de împăratul Nero că au dat foc orașului, după ce el, renegat mai înainte de-a deveni creștin împlinit, fusese cu adevărat surprins de soldați în timp ce incendia, convins fiind că „răstignitul de pe Golgota se întorsese” ca „să pună capăt acestei lumi, (...) să o pună pe foc, așa cum promisese”.

Personajul lui Lagerkvist, magistral înfățișat cu lașitățile, trădările, frica de moarte și obstinația însingurării sufletești și a izolării de semeni prin necunoașterea, mai exact prin neaplicarea mesajului cristic de a iubi, un asemenea personaj mai degrabă stârnește mila decât oroarea.

Baraba – fratele fiului risipitor

Scris de George Petrovai

Miercuri, 05 Decembrie 2012 09:13 - Ultima actualizare Miercuri, 05 Decembrie 2012 09:24

Deși s-a caracterizat drept „un credincios fără credință, un ateu religios”, Păr Lagerkvist își desfășoară acțiunea romanului pe coordonatele câtorva dintre marile adevăruri ale acestei credințe: în creștinism nu există deșeuri umane, toți oamenii sunt egali în fața lui Dumnezeu, fiecare om păstrează în sine și în faptele sale șansa mântuirii...

Autor: George Petrovai

3 decembrie 2012

www.sighet-online.ro